

Η Πανήγυρη της Παναγίας της Στυλαρινής στην Αμμουλιανή

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Στις 15 και 16 μηνός Σεπτεμβρίου του 2018 με κάθε μεγαλοπρέπεια η νήσος Αμμουλιανή υποδέχτηκε στο σέβασμά της, τον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου την Κυρά της Μονής του Στυλαρίου, την Παναγία τη Στυλαρινή, κι από τότε κάθε Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού τιμά τη Χάρη Της και προσπίπτει στις Παντάνασσας τα πόδια ως τέκνο Της πνευματικό, ως ανάστημά Της και κυρίως ως προστατευόμενος τόκος Της!

Έτσι και φέτος στις 20 Σεπτεμβρίου 2026, Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου

Σταυρού, το αντίγραφο της Παναγίας της Στυλαρινής γιόρτασε σεμνομεγαλόπρεπα την Κυρά του Στυλαρίου και της Μονής Κουτλουμουσίου το Παλλάδιο.

Την Κυριώνυμο ημέρα της Εορτής του Όρθρου και της Πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας προς τιμήν της Θεομήτορος προέστη ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Ιερισσού, Αρδαμερίου και Αγίου Όρους κ. Θεόκλητος**, πλαισιούμενος από τους Παν. Αρχιμ. π. Δωρόθεο Ζέρβα, Πρωτοσύγκελλο της Ιεράς Μητροπόλεως και π. Παΐσιο Σουλτανικά, Εφημέριο του Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Στεφάνου Αρναίας, τον Αιδ. Οικ. π. Αντώνιο Βακόπουλο, τον και Εφημέριο του Ναού και τον Διάκονό του π. Σεραφείμ Κωστινούδη.

Επικεφαλής του Λαού οι Αντιδήμαρχοι κ.κ. Αλέξιος Αντωνίου και Νικόλαος Αυγερινός, ο Τοπικός Πρόεδρος και Εκκλησιαστικός Σύμβουλος κ. Αντώνιος Χριστοδούλου, ο Τοπικός Σύμβουλος κ. Συνόδης Ροδίτης, ο τ. Πρόεδρος κ. Κωνσταντίνος Τσακνής, ο Διοικητής του Αστυνομικού Σταθμού Ουρανουπόλεως Υπαστυνόμος Α΄ κ. Χρήστος Δουράκης κ.ά.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του αναφέρθηκε στην ιστορική διαδρομή της Παναγίας της Στυλαρινής, της οποίας το αντίγραφο, ως ελέχθη, θησαυρίζεται στον Ναό. Η πρωτότυπη Εικόνα της Παναγίας μας είναι ανυπόγραφο έργο του 14ου αιώνα και πρόκειται για την εφέστια Εικόνα Κουτλουμουσιανού Μετοχίου, που δεν

υφίσταται πλέον, κοντά στην κώμη Στυλάρι - απ' όπου η επωνυμία του Εικονίσματος - της νήσου του Μαρμαρά στην Προποντίδα, την οποία ευλαβούνται ιδιαιτέρως οι Χριστιανοί της Γαλιμής, αλλά και όλοι οι Χριστιανοί του Μαρμαρά και των πλησίον αυτού Μαρμαρονησίων, Αλώνης, Κούταλης και Αφισιάς.

Οι κάτοικοι του Μαρμαρά, αλλά και όλα τα κοντινά μέρη τιμούσαν ιδιαιτέρως την Στυλαρινή, επειδή η Χάρη Της παρείχε τη γιατρεία σε ποικίλες ασθένειες που αφθονούσαν τον καιρό εκείνο, ώστε η Παναγία προσαπόκτησε την επωνυμία Γιάτρισσα.

Επειδή το 1916-1920 τουρκικές διώξεις ξέσπασαν κατά των Χριστιανών της περιοχής, σήκωσαν την Παναγία από το Μετόχι του Κουτλουμουσίου για περισσότερη ασφάλεια και τη φιλοξένησε στο σπίτι της η δέσποινα Καλλιόπη Κατσαμάδου με κάθε προφύλαξη.

Για να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να πέσει σε τούρκικα χέρια και να βεβηλωθεί, εντοιχίστηκε στο σπίτι της κόρης αυτής και καλύφθηκε με τοιχοποιία η πρόσοψή της.

Το 1923, ύστερα από τον ξεριζωμό του Ρωμέϊκου της Μικρασίας και της Προποντίδος από τις εστίες του, η Καλλιόπη μεταφέρει την Εικόνα στη Χαλκίδα και την παραδίδει στον Κουτλουμουσιανό Μετοχιάρη του Στυλαρίου Μοναχό Αγαθάγγελο, ο οποίος την παραδίδει στη Μονή της μετανοίας του στον Άθωνα. Αργότερα η Καλλιόπη γίνεται Μοναχή στην Εύβοια με το όνομα Θεοδοσία.

Σημειωτέον ότι ολάκερη η νήσος Αμμουλιανή ανήκε ιδιοκτησιακά στην Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου Αγίου Όρους και αυτή ως Μητέρα Εκκλησία τη δώρισε άνευ ανταλλάγματος στους Πρόσφυγες του Μαρμαρά της Προποντίδας, για τούτο και οι απόγονοί τους βλέπουν και τιμούν στο πρόσωπό Της τις ρίζες τους, την πίστη τους και τη Ρωμέϊκη ταυτότητά τους που ξεριζώθηκε από την Προποντίδα και φυτεύτηκε στις Αμμουλιανής τα ιερά χώματα.

Της Στυλαρινής τη θερμουργή παρουσία ο ομιλητής τη συνέδεσε με το μοναδικό λόγο του ουρανοβάμονος Παύλου: «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός», δηλαδή, «Από την ώρα που γνώρισα τον Χριστό, έπαψα να ζω εγώ, αλλά μέσα μου ζει ο Χριστός» (Γαλ. β΄ 20). Όταν ο Απόστολος Παύλος έγραφε τα πιο πάνω λόγια, δήλωνε κατηγορηματικά ότι έπαψε πια να ζει ο ίδιος, και πως μέσα του ζούσε ο ίδιος ο Χριστός · Ηθελε κατ' αυτόν τον τρόπο να υπογραμμίσει την απόλυτη ταύτιση του εαυτού του με τα λόγια του Χριστού. Έτσι καθιστούσε σαφές ότι η αλλοτρίωση του ίδιου του εγώ έδινε τη θέση της στην περιχώρηση του προσώπου του Χριστού μέσα του. Και τούτο δήλωνε πως αυτή είναι η ανώτατη βαθμίδα της πνευματικής ζωής της Εκκλησίας. Ο Παύλος υπεστήριζε πως ο άνθρωπος οφείλει να βγει από τον εαυτό του, γιατί μόνο έτσι μπορεί να ανυψωθεί στις αιθέριες προσβάσεις των πνευματικών του αναβαθμών, κόβοντας τα χοντρά παλαμάρια των ανθρωποκεντρικών δεδομένων, του υλικού και κοσμικού εαυτού του, που τον κρατούν γερά προσηλωμένο στην πεζότητα της καθημερινότητας.

Ο λόγος για τη νέκρωση του κοσμικού εαυτού μας που αντιστρατεύεται πλειστάκις την ανοδική μας πορεία, την πραγμάτωση του προορισμού μας. Άλλωστε ο

μεγαλύτερος πολέμιος του ανθρώπου στην πορεία προς τον Ουρανό είναι ο ίδιος του ο εαυτός, ο γεμάτος πάθη και ελαττώματα και ορμές, που κλίνει αυτόματα προς την πλευρά της ψυχικής ραστώνης αποφεύγοντας την πορεία προς την πνευματικότητα, προς την πνευματική μας δηλαδή τελειότητα.

Το ζητούμενο είναι το ολοκληρωτικό δόσιμό μας στα χέρια του Χριστού, που είναι ο μεγάλος αναμορφωτής του ανθρώπου, για να μας πλάσει στα μέτρα Του και να μας αναμορφώσει. Η προσπάθεια να ξεφύγουμε από τον εαυτό μας δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο αγώνας μας να πολεμήσουμε τον εγωϊσμό μας και τον ατομισμό μας. Να κυριαρχίσουμε πάνω στον ατομισμό μας και στο εγώ. Για τούτο είναι απολύτως αναγκαίο από εγωκίνητοι να γίνουμε Χριστοκίνητοι, γιατί μόνο τότε θα μπορέσουμε να αποκτήσουμε τις πλατειές διαστάσεις που χαρίζει στον άνθρωπο η παρουσία του Χριστού μέσα μας.

Και πέρανε τον λόγο του ο Σεβασμιώτατος λέγοντας: «Πολλοί νομίζουν, πως αυτό το δόσιμο, αυτή η ολοκληρωτική προσφορά μας στον Θεό θα μας στερήσει από κάθε προσωπική αξία και θα μας καταστήσει άβουλα όργανα σε ξένα χέρια, στερώντας από μας την ελευθερία μας. Η αντίληψη αυτή είναι διαβολική και

λανθασμένη, γιατί τα πνευματικά πράγματα δεν μετρώνται με συμβατικά μέσα. Όταν μέσα μας νεκρώσουμε το θέλω μας και πυργώσουμε στην θέση του τον Χριστό τότε εμφανίζουμε με την ζωή μας την ορατή εικόνα του ανθρώπου που δεν ζει για τον εαυτό του, αλλά ζει για τον Θεό!

Προορισμός του Χριστιανού είναι με τη σκέψη μας, με τα χείλη μας, με την καρδιά μας, με τις αισθήσεις μας, να σκεπτόμαστε, να μιλάμε, να πράττουμε και να αισθανόμαστε όπως ο Χριστός, όπως θα έλεγε και ο Άγιος Ιουστίνος ο Πόποβιτς. Αυτό είναι αποκλειστικό προνόμιο του κάθε Χριστιανού. Το πρόβλημα, μάλλον το μεγάλο ερώτημα, είναι όμως ποιος το ενεργοποιεί!»

[Για περισσότερες φωτογραφίες πατήστε εδώ](#)